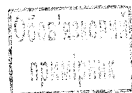

5342611

49(4жкп)306

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ХАРЧОВИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Факультет обліку, фінансів та підприємницької діяльності

Присвячується
130-річчю НУХТ

Всеукраїнська
науково-практична
конференція

3178489 к
4/16

**«Актуальні проблеми
економічного та соціального
розвитку підприємств
харчової промисловості»**

24 — 25 квітня 2014 рік

КИЇВ НУХТ 2014

Програма і матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Актуальні проблеми економічного та соціального розвитку підприємств харчової промисловості», 24 – 25 квітня 2014 р. — К.: НУХТ, 2014р. — 230 с.

Видання містить програму і матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції.

Розглянуто сучасні проблеми економічного та соціального розвитку підприємств харчової промисловості із дослідженням організації обліково-аналітичної, фінансово-інвестиційної, маркетингової діяльності із врахуванням їх галузевих особливостей. Це дозволить більш ефективно формувати та реалізовувати стратегії розвитку галузі з урахуванням вітчизняного та міжнародного досвіду.

Результати досліджень та обговорень можуть бути використані в навчальному процесі та в подальших наукових дослідженнях.

Редакційна колегія: С.В. Іванов (голова наукової конференції), Т.Л. Мостенська (заступник голови наукової конференції), О.В. Михайленко (відповідальний секретар), О.О. Шеремет, Т.А. Говорушко, О.П. Сологуб, Л.М. Чернелевський, Н.М. Салатюк, О.І. Драган, Г.А. Чердніченко.

Відповідальний за випуск канд. екон. наук, доцент О.О. Шеремет

Матеріали конференції надруковані в авторській редакції.

Рекомендовано вченою радою НУХТ
Протокол № 6 від 18 березня 2014 р.

©НУХТ, 2014

ЗМІСТ

<i>Секція 1. Сучасні підходи до організації інформаційного забезпечення аналізу і аудиту виробничо-господарської діяльності підприємств</i>	9
<i>Бевз В.В.</i> Проблеми залучення інвестицій в розвиток енергозбереження промисловості України	11
<i>Беренда Н.І.</i> Застосування міжнародних стандартів аудиту в практичній діяльності аудиторських фірм	13
<i>Бляхарчук М.О.</i> Облікова політика доходів витрат та зобов'язань підприємств хлібопекарської промисловості	16
<i>Духновська Л.М.</i> Напрямки державного регулювання ринку зерна в Україні	19
<i>Ємцева Г.Ф.</i> Система організації бухгалтерського обліку як фактор підвищення ефективності діяльності підприємства	21
<i>Жужукіна Н.І.</i> Оцінка фінансової неспроможності суб'єктів господарювання залежно від етапів їх життєвого циклу	23
<i>Кравченко І.Й.</i> Оцінка можливості використання цукрозамінників та підсолоджувачів у харчовій промисловості	25
<i>Михайленко О.В.</i> Роль інноваційної складової потенціалу в економічному розвитку	28
<i>Момот Л.В.</i> Стратегія розвитку бухгалтерського обліку в бюджетній сфері	30
<i>Ніколаєнко С.М.</i> Ранжування областей України за індексом конкурентоспроможності	32
<i>Небильцова В.М.</i> Особливості обліку фінансових інвестицій які утримують до погашення за міжнародними стандартами бухгалтерського обліку	33
<i>Овдій О.В.</i> Технології управління запасами підприємства	35
<i>Осадча Г.Г.</i> Класифікація бюджетів на підприємствах харчової промисловості	37
<i>Скоморохова С.Ю., Редзюк Т.Ю.</i> Теоретичні аспекти розвитку промислового підприємства	40
<i>Соломчук Л.М.</i> Статистичний аналіз фінансової надійності компаній України	41
<i>Темчишина Ю.Л.</i> Посилення облікової складової в інформаційній системі забезпечення індикативного планування на сучасному виробничому підприємстві	43
<i>Ткаченко Н.М.</i> Встановлення окладів працівникам бюджетних установ	46

Секція 4. Макро- та мікроекономічні аспекти розвитку фінансового механізму суб'єктів господарської діяльності	115
<i>Багацька К.В.</i> Удосконалення діагностичних прийомів відповідно до потреб фінансового менеджменту	117
<i>Гнатенко О.А., Еш С.М.</i> Метод визначення страховальником конкурентоспроможності страхової компанії	120
<i>Говорушко Т.А., Арич М.І.</i> Аналіз світових тенденцій виробництва молока та молочної продукції	122
<i>Дем'яненко І.В.</i> Розміщення тимчасово вільних коштів єдиного казначейського рахунку як додатковий ресурс активізації інноваційно-інвестиційної діяльності	125
<i>Дуда В.П.</i> Формування інформаційно-комунікаційного потенціалу в процесі реструктуризації вітчизняних підприємств ...	127
<i>Климаш Н.І.</i> Напрями забезпечення прибутковості підприємств у сфері органічного землеробства	130
<i>Кулинич Ю.М.</i> Інноваційні аспекти реалізації стратегічного планування економічного розвитку	133
<i>Лановська Г. І.</i> Політика структурних змін як складова інноваційної політики підприємства	135
<i>Мартиненко В.П.</i> Елементи оцінки ефективності податкового планування підприємств	137
<i>Ситник І.П.</i> Перспективи і подальший розвиток національної системи масових електронних платежів (НСМЕП) в Україні	140
<i>Солтис О.Г., Дудич Г.М., Черечон О.І.</i> Трансформаційні процеси і напрямки розвитку підприємництва	142
<i>Шірінян Л.В.</i> Підвищення ефективності фінансового регулювання інвестиційної діяльності страхових компаній України	146
 Секція 5. Модель сталого розвитку України	149
<i>Біла І.С.</i> Проблеми розвитку малого та середнього бізнесу в Україні	151
<i>Бойко С. Д.</i> Деякі проблеми недобросовісної конкуренції в Україні: економіко-правовий погляд	153
<i>Гаркавко В.К.</i> Дослідження проблем сталого агроекономічного розвитку в діяльності вітчизняних академічних установ сільськогосподарського спрямування в 20-х рр. ХХ ст. (досвід історії)	156
<i>Довженко О.О.</i> Інституційні фактори економічної динаміки	159
<i>Кундєєва Г.О.</i> Історичний підхід до становлення продовольчої безпеки та сталого розвитку	162
<i>Мосіюк І.П., Мосіюк С.І.</i> Державне регулювання економіки України в ринкових умовах	164
<i>Нікітіна Т.А.</i> До питання доцільності консолідації капіталу підприємствами	167
<i>Петришина Н. В.</i> Концепція реформування та розвитку державних підприємств як економічна складова моделі сталого розвитку України в посткризовий період	170

2. *Кизим М.О.* Механізми організації, стійкого функціонування і розвитку великомасштабних економіко — виробничих систем: дис. ... доктора ек. наук 08.06.02 [Текст] / Кизим Микола Олександрович. — Дніпропетровськ — 2001. — 203 с.

3. *Шуляр Р.В.* Економічна оцінка та управління процесами злиття підприємств: автореф. дис. кандидата ек. наук 08.06.01 [Текст] / Шуляр Роман Віталійович. — Львів — 2003. — 23 с.

КОНЦЕПЦІЯ РЕФОРМУВАННЯ ТА РОЗВИТКУ ДЕРЖАВНИХ ПІДПРИЄМСТВ ЯК ЕКОНОМІЧНА СКЛАДОВА МОДЕЛІ СТАЛОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ В ПОСТКРИЗОВИЙ ПЕРІОД

*Н.В. Петришина, канд. екон. наук, доц.
Національний педагогічний університет
імені М.П.Драгоманова*

Посткризовий період в економіці України та її орієнтація на пріоритети світового розвитку вимагають розробки й формування нових підходів до створення ефективної моделі сталого розвитку вітчизняної економіки.

Вчення В. Вернадського про ноосферу стало базисом напрацювання триєдиної концепції сталого екологічного, соціального та економічного розвитку. Проблема сталого розвитку обговорюється достатньо давно і узагальнення концепції стало наслідком всесвітніх зустрічей на вищому рівні, зокрема: 1) у 1972 році у Стокгольмі на міжнародній конференції головною проблемою визнано забруднення навколишнього середовища, зокрема повітряного басейну; 2) у 1982 році у Найробі учасники конференції наголошували на пріоритетності проблеми збереження біорозмаїття; 3) у 1992 році у Ріо-де-Жанейро наслідком проведення конференції стало забезпечення сталого розвитку в цілому; 4) у 2002 році у Йоганнесбурзі на конференції констатувалося, що ідея сталого розвитку за десятиліття не набула суттєвого розвитку в практичній діяльності; 5) на 11-й сесії ООН у м. Нью-Йорк у 2003 році було прийнято тематичну програму заходів для забезпечення сталого розвитку на період до 2017 р., невід'ємною частиною концепції стійкого розвитку стала система індикаторів, розроблена Комісією ООН зі сталого розвитку 6) у 2012 році Організація Об'єднаних Націй організувала Конференцію з питань сталого розвитку (Ріо-2012» або «Ріо +20»), яка пройшла в Ріо-де-Жанейро (Бразилія) та ін.[3, с.10].

Зростання соціальної напруженості у світі, потужні військові конфлікти останніх років за участю США, Великої Британії, Франції та інших найрозвиненіших країн світу, наявність значних глобальних протиріч, доводять беззаперечний факт того, що в рамках концепції сталого розвитку не зроблено акцент на людину, точніше, на відносини між людьми з приводу використання обмежених економічних та інших видів ресурсів.

Термін «сталий розвиток» офіційно був прийнятий на Всесвітній конференції ООН з навколишнього середовища і розвитку, що проходила у Ріо-де-Жанейро у 1992 році. Словосполучення « сталий розвиток » в перекладі з англійської мови дослівно означає « розвиток, що підтримується » [5, с. 11].

Концепція сталого розвитку поєднала три головні компоненти: економічний, природоохоронний та соціальний. Економічний підхід полягає в оптимальному використанні обмежених ресурсів та застосуванні природо-, енерго- і матеріалозберігаючих технологій для створення потоку сукупного доходу, який би забезпечував принаймні збереження (не зменшення) сукупного капіталу (фізичного природного або людського), з використанням якого цей сукупний дохід створюється. З погляду екології, сталий розвиток має забезпечити цілісність біологічних і фізичних природних систем, їх життєздатність, від чого залежить глобальна стабільність усієї біосфери (особливого значення набуває здатність таких систем самооновлюватися й адаптуватися до різноманітних змін). Соціальна складова орієнтована на людський розвиток, на збереження стабільності суспільних і культурних систем, на зменшення кількості конфліктів у суспільстві. Людина має стати не об'єктом, а суб'єктом розвитку [4, с. 6].

Сталий соціально-економічний розвиток України означає таке функціонування її народногосподарського комплексу, коли одночасно забезпечуються: задоволення зростаючих матеріальних і духовних потреб населення; раціональне та екологічнобезпечне господарювання й високо-ефективне використання природних ресурсів; підтримання сприятливих для здоров'я людини природно-екологічних умов життєдіяльності, збереження, відтворення і примноження якості довкілля та природно-ресурсного потенціалу суспільного виробництва. Вагому роль у функціонуванні народногосподарського комплексу відіграють державні підприємства, які здатні розв'язувати деякі питання життєзабезпечення населення країни, наприклад, забезпечення робочих місць, стабільну та своєчасну виплату заробітної плати та ін.

Перехід до сталого розвитку нашої країни як загалом, так і окремих її регіонів, має відбуватися у тісному взаємозв'язку зі структурною і техніко-технологічною перебудовою суспільного виробництва на основі прискорення темпів НТП, зокрема у напрямі всебічної екологізації; шляхом ефективного та екологічнобезпечного функціонування економіки, що дасть можливість досягти вищих показників життєвого рівня населення, цілеспрямовано розв'язувати соціальні, екологічні та економічні проблеми розвитку суспільства; шляхом раціонального використання, збереження та відтворення природних ресурсів, модернізації застарілої і відсталої матеріально-технічної бази суспільного виробництва з урахуванням ресурсо-екологічних стандартів; реформування та розвиток державних підприємств, які на етапі утвердження ринкових відносин ще протягом певного часу будуть займати досить відчутне, а в деяких галузях — домінуюче місце в економіці країни.

«Концепція реформування та розвитку державних підприємств України» має спиратись на Національну програму інноваційного роз-

витку економіки України, яка містить 3 розділи: 1. Основні засади державної політики щодо створення ефективної системи інноваційного розвитку національної економіки; 2. Основні механізми підтримки інноваційно-відтворювальних процесів в економіці; 3. Організаційно-адміністративна система національної науково-технічної та інноваційної політики України. Лише на основі застосування даної програми державні підприємства зможуть не тільки стати ефективнішими, але й вийти на світовий рівень розвитку.

Створення «Концепції реформування та розвитку державних підприємств», передбачає засади перетворення державних підприємств, удосконалення методів управління ними, в тому числі й управління фінансами. «Концепція реформування та розвитку державних підприємств України» має впроваджуватись в життя шляхом: 1) перетворення державних підприємств на казенні; 2) комерціалізації державних підприємств; 3) удосконалення існуючої та створення нової ефективної законодавчої бази.

Казенні підприємства — це різновид державної економічної форми власності, на базі якої створюються і функціонують підприємства з метою виготовлення специфічного виду суспільних товарів для забезпечення грошової системи та ін. У практиці господарювання в Україні до казенних підприємств відносять державні підприємства, в структурі виробництва яких державне замовлення становить не менше 50 %.

Комерціалізація не повинна обмежуватися, як до сих пір, лише зміною організаційно-правової форми підприємства, вона характеризується єдністю трьох елементів: самостійністю в прийнятті рішень, дотриманням принципу довгострокової мікроекономічної ефективності, здатністю швидко реагувати на динамічність ринку. Концепція комерціалізації направлена на те, щоб державні підприємства почали функціонувати, як і інші ринкові суб'єкти, відповідно до законів ринку.

Аналіз розвитку законодавства України свідчить про позитивну тенденцію щодо посилення державної власності. Прийняття Закону України «Про управління об'єктами державної власності» заклало підґрунтя правового регулювання у сфері управління державним сектором економіки [2]. В Україні основи управління державною власністю сформульовані в Господарському кодексі, згідно ч. 5 ст. 22 якого «держава реалізує право державної власності в державному секторі економіки через систему організаційно-господарських повноважень відповідних органів управління відносно суб'єктів господарювання, які належать до цього сектора і здійснюють свою діяльність на основі права господарського відання або права оперативного управління» [1].

«Концепція реформування та розвитку державних підприємств» в умовах утвердження ринкових відносин в Україні має розв'язати такі основні питання: — визначити пріоритетні галузі (сектори) економіки, в яких функціонування державних підприємств визначається інтересами суспільства (створення та фінансування державою галузей з виробництва товарів та послуг для держави чи таких, що мають загальносуспільне значення незалежно від їхньої прибутковості (наприклад для друку, емісії грошей, виробництва зброї, тощо)); — чітко встановити

співвідношення форм державних та недержавних підприємств у цілому та в основних галузях економіки за питомою вагою в загальному обсязі основних засобів, середньорічною кількістю працівників, в валовому внутрішньому продукті, в валовій доданій вартості, в інвестиціях в основний капітал, в податкових надходженнях; — визначити основні вигоди стосовно створення та функціонування державних підприємств різних видів; — визначити основні форми та механізми державного управління такими підприємствами; — визначити шляхи удосконалення системи управління фінансами державних підприємств; — визначити основні закони щодо удосконалення державних підприємств.

ЛІТЕРАТУРА

1. *Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV* [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної ради України / Законодавство України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/436-15>.

2. *Закон України «Про управління об'єктами державної власності» від 21 вересня 2006 р № 185-V* [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної ради України / Законодавство України. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/185>.

3. *Національна парадигма сталого розвитку України / за заг. ред. академіка НАН України, д.т.н., проф., засл. діяча науки і техніки України Б. Є. Патона.* — К.: Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2012. — 72 с.

4. *Сталий розвиток регіонів України [Текст] / науковий керівник М.З. Згуровський.* — К.: НТУУ «КПІ», 2009. — 197 с.

5. *Сталий розвиток суспільства: навчальний посібник / авт.: А. Садовенко, Л. Масловська, В. Середа, Т. Тимочко.* — 2 вид. — К.; 2011. — 392 с.

ФОРМУВАННЯ КОНЦЕПЦІЇ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ДЛЯ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

Н.М. Салатюк, канд. екон. наук, доцент

Національний університет харчових технологій

Техногенна модель розвитку економіки в кінці ХХ ст. призвела до бурхливого розвитку виробництва, який забезпечував високі темпи економічного зростання в індустріальних країнах. Їх наслідком стали дефіцит природних ресурсів, виснаження запасів природних копалин, забруднення промисловими викидами навколишнього середовища та, як результат — погіршення здоров'я і якості життя населення. Західна економічна думка класифікувала такий тип розвитку економіки, як техногенний та природоруйнівний, що базується на використанні таких засобів виробництва і технологій, що ігнорують зворотній зв'язок між економічним зростанням і деградацією природи.

В доповіді європейських вчених (які входять до міжнародної організації «Римський клуб») про прогнози і тенденції світового економічного розвитку було зроблено висновок про те, що гонитва за високими тем-